

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN
te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 31.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT
binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per druk-
regel.

TONGEREN, DEN 5 SEPTEMBER.

Klassen 1861-1863.

Wij lezen in een ministerieel blad :

« Men verneemt met voldoening dat, volgens de bevelen van den minister van oorlog, het meestendeel is het niet al de getrouwde mannen der milicie-klassen van 1861 en 1863 onder de vaandels teruggeroepen voor het tijdstip der groote krijgsoefeningen, in het kamp van Beverloo, oorlof bekomen hebben om onmiddellijk naar hunne haardsteden terug te keeren. »

Dus niet al de getrouwde milicianen zullen naar huis terugkeeren zegt het Handelsblad. Waarom deze uitzondering? Het ministerie wil alzoo de opschudding doen bedaren, welke door dien willekeurigen maatregel ontstaan is; doch is die gedeeltelijke toezegging daartoe wel in staat? En waarom dan nog den maatregel in uitvoering gesteld; waarom die milicianen van huis roepen om hen onmiddellijk nadien weér toe te laten terug te keeren?

Ziehier wat in *la Patrie* zegt, over den willekeurigen maatregel door het gouvernement genomen :

« De milicianen der klassen 1861 en 1863, welke onder de wapens geroepen werden, zijn binnengekomen. Reeds ten 9 ure des morgens waren al de ongelukkigen van die categorie, tot ons arrondissement behorende, op hunnen post, in afwachting van hunne reispas en de noodige inlichtingen om zich naar het depot van hun regiment te begeven. Eenize dezer milicianen zijn naar hunne bestemming kunnen vertrekken; anderen, ongeveer honderd, zijn te Brugge moeten blijven tot woensdag morgen, gedwongen van op eigen kosten te leven. Wij vernemen, het is waar, dat men hen in de kazerne heeft willen logeeren, op den planken vloer, terwijl zij, mits betaling, eetwaren konden bekomen in de kantien. Verscheidene die deze edelmoedige en menschlievende schikkingen miskennde, hebben onder den blooten hemel kunnen slapen. Ons dunkt dat het nadeel aan deze milicianen toegebracht, door ze nu nog onder de wapens te roepen, groot genoeg is opdat de militaire overheden zich zouden beieveren het lot dezer volksjongens zoo dragelijk mogelijk te maken. »

De bovengemelde maatregel is, dunkt ons eene heel slechte plaaster op de wonde. Men had gewis beter gedaan die getrouwde milicianen thuis te laten, in plaats van hen op noodeloze kosten, tijdverlies en huiselijk na-

deel te jagen. En waarom dan nog? Om hen gedeeltelijk, na hunne komst in het kamp, weér naar huis te zenden. Wat de overigen betreft, die ondergaan den willekeurigen maatregel in al zijne strengheid.

De gevaarlijke toestand waarin zich thans de eenige zoon van onzen koning bevindt, boezemt de grootste bekommernis aan het land in. De erfprins lijdt aan eene kwaal waar tegen de menschelijke wetenschap hare onmacht moet belijden. De dagelijkse bulletijns door de geneesheeren onderteekend zeggen wel niet dat alle hoop verloren is, doch men kent de rede daarvan. Elk bulletijn alvorens afgekondigd te worden, moet onder de oogen des konings en der koningin geleegd worden. De geneesheeren zoeken zoo veel mogelijk het vader en moederhart des konings en der koningin niet te doen bloeden. Dit geeft genoege te kennen waarom de dagelijkse bulletijns zoo kort, zoo onbeduidend en doorgaans zoo weinig ongeruststellend zijn.

Koning Leopold II heeft slechts deze eenige rechtstreeksche erfgenaam; komt de prins te sterven, dan zouden er in het land noodlottige scheuringen kunnen plaats hebben, indien het noodlot wilde dat de koning stierf zonder mannelijken erfgenaam achter te laten.

Hopen wij dat de Hemel de gebeden zal verhooren welke het land hem toestuurf voor de behoudenis van den jongen prins.

Het laatste bulletijn luidt als volgt :

Paleis van Laeken, 4 september.

» De dag van gisteren en de nacht zijn tamelijk voldoende geweest.

» Dr WIDMER, Dr HENRIETTE. »

Melange-rja bericht.

Ten einde eenieder zich vóór 1° oktober van zijn ongeschikt geld ontdoen, raden wij het publiek aan *gedurende de ze maand (SEPTEMBER)* alle stukken van 2 fr. 50. — 2 fr. — 1 fr. — 50 centiemen en 20 centiemen, die *niet den stempel van Leopold II dragen*, op de Nationale Bank uit te wisselen, aangezien na 1° oktober alleen de munten met de beeldenis van Leopold II, voor België wettigen koers behouden.

Voor Frankrijk zullen alleen de muntstukken wettigen koers behouden, die de keizerlijke kroon en de beeldenis van Napoleon III dragen.

— Ach! zuster Suzanna, riep zij uit, is dat niet het kleed eener doode?

— Zekerlijk! maar wat maakt dit? De markiezin is toch niet van de pest gestorven.

Het meisje haastte zich het kleed op te rapen, hetwelk zij van hare schouders had afgeschud, en Veronica, door hare gehoorzaamheid overwonnen, zegde haar met zachtheid :

— Morgen zullen wij dit alles opschikken. Ik heb u een goed beddeken opgemaakt dicht bij het ouze; zeg thans uwe gebeden en begeef u ter ruste.

III.

Gabrielle bevond zich reeds eene week ten huize der twee bejaarde dochters, zonder te weten welk beroep zij uitoefenden.

Den zondag werd zij naar de vroegmis geleid, en bij het te huis komen zegde Veronica haar :

— Gabrielle mijn kind, deze week komt gij met ons mede.

Denzelfden dag, in den namiddag, kwam men kloppen op de deur van dit huis, waar nooit iemand binnen trad. Veronica, die geopend had, kwam terug.

— Jesus, Maria! riep zij uit, weet gij voor wien men ons roept, zuster? voor dien braven jongman die ons zekeren avond verdedigde: voor Gaspard de Gréoux! Hij is dood!

— Gods verholgenheid drukt dan op die familie! mompelde Suzanna. Welan, wij zullen bij den armen jongen gaan waken.

— Wel, zuster, sprak Veronica, ik weet niet of ik daartoe in staat ben: deze week hebben wij zooveel gewaakt.

— Waar is de jongen gestorven?

— Hij is gestorven als iemand die noch huis, noch staak heeft, in de afspanning *den zibaren Haan*, omringd van vreemdelingen. . . . Hij had dan noch vader, noch moeder, noch naastbe-

voor Zwitserland en Italië, die het jaartal 1854 en later vermelden.

Les voor de landbouwers.

Het leven is eene blinde worsteling. De mensch vecht niet alleen tegen allerlei plagen, die zich dikwijls werkt bij tegen vrienden en bondgenooten, hem door de natuur geschonken. Dit geval heeft plaats in den oorlog welke bij dieren aandoet, die soms zijne grootste vrienden zijn.

Wie heeft nooit op eene schuurpoort een opengelide uil zien hangen? Dat is om een voorbeeld te geven, zegt men op het dorp; de andere uilen (hoe scheel ook) zullen zich wel van kant houden. Ontertusschen loopen de muizen vrij over schuur en zolder; en gij weet of zij te verveels lawijt maken. Als zij vol gekniibeld zijn, dan komt gij aan. Maar wie zou daar geweest zijn voor u? Niemand anders dan uw bondgenoot de uil die ge daar aan uwe schuurpoort opengelid hebt.

Zijn er ook geene jagers op kraaien en eksters? Als die vogels weg zijn, wie zal dan de witte keverpoppen nog lusten? — Nu weet dat de kevers niet alleen ronen en snoren, maar ook appetijt hebben. Dus met kraaien en eksters te vervolgen, vervolgt men zijne beste vrienden.

De kooloek lust verrijnige rupsen, die andere vogels niet aanraken; de spreuw vergast zich met springhanen; de lijster slokt die vette sletken in; die vlassinkje neemt wespen als ware het suikerpillen; de schelmachtige musch schijnt schadelvergoeding te willen doen voor zijne diefstallen, met kevers, rupsen en ander ongedierte aan te randen, en nochtans vinden al die vogels hunne vervolgers.

In de schoors der boomen komen soms wormen, coccus en schalelrijzen genaamd. Als die specht zich tegen eene boom-stam aanklamt en dan begint te slaan, heeden zich sommige menschen in dat die vogel niets dan kwaad in heeft en den boom zoekt te bederven; het is zoo niet, dan zoekt hij de boombedervers uit te kloppen en alzoo uwen boom te behouden.

Ik zou niet ophouden, moest ik u al de vrienden opnoemen, die de landbouwer heeft en mischien niet kent. Het roodborsje verniet muggen en vliegen; het koningsken gaat op de jagt van wormpjes en insecten; de pimpelmees eet de veelpootige muur-verkens; de vijgsneep achtervolgt de smerpelde krekels. Al die dieren doen hun best in het voordeel van den mensch. En toch! hoe dikwijls wordt hun dienst, ik zeg niet, beloond, maar slecht erkend!

Er zijn twee goede vrienden, die door den landbouwer met eene soort van hardnekkigheid vervolgd worden, te weten de mol en de pad. Nu, ge gaat oordeelen of het redelijk is: Jaar in jaar uit, verniet de kever wel voor honderd miljoenen. De eksters en de kraaien doen hun best loven den grond; doch het groot kwaad zit

staanden?

— Welan, hernam Veronica, ik zal u gaan helpen, en als alles in orde gebracht is, zal Gabrielle met u mede waken.

Het meisje, dat alles geboord had, vroeg met angst :

— Jesus! bij wien toch gaan wij waken?

— Gij hebt het wel geboord, antwoordde Suzanna, wij gaan bij eenen dooden waken.

Het arm kind wierd zoo bleek als de doek, dien zij aan den hals droeg.

— Dat is niets, kind, men wordt aan alles gewoon. Zoudt gij bang zijn?

— Ja, ik ben bang.

— Dat zal overgaan, zoodra gij eenen dooden zult gezien hebben. Ga, mijn kind, de levenden alleen zijn te vreezen; de dooden doen niemand kwaad. Neem uw gebedenboek en uwen paternoster, en vertrekken wij.

Gabrielle gehoorzaamde en volgde de Kraaien.

Op de trappen van *den zibaren Haan* ontmoeten zij eene meid, die hun zegde: « Gaat in de tweede kamer der eerste verdieping. Men zal u daar keersen, wij water en bloemen brengen. » En daarop vluchtte de meid.

Wat hooger ontmoetten zij eene tweede meid, die het teken des kruises maakte en uitriep: « God daar zijn ze; ik had ze nog nooit gezien. Men zegde dat ze slechts getweeen waren, en daar zijn er drij! »

Suzanna hield haar terug en voegde haar op spottenden toon toe :

— Loop niet zoo vluch: gij zoudt van den trap vallen, en men zou zeggen dat wij u nedergeworpen hebben.

En daar de meid met open mond voor haar bleef staan, voegde de oude erbij :

— Maar hoe is die jongman gestorven?

— Sinte Maria-Magdalena, weet ik het! Hij heeft zich eergisteren te bed begoven; de doktoers

oeder. De witte worm der kevers reist onder den grond, knaagt de wortels af en doet de plant, zelfs de jonge boomen, vergaan. Welnu, de mol, de onderaardsche jager, dank aan zijn fijn geroek, zoekt de schelmen in hunne schuifhoeken op en maakt hij ook al eens een beuvelje, dat zijn dagelijkse zonden, die men wel zou doen hem te vergeven ter oorzaak van zijne groote diensten. — Sluit eens eene pad ergens in op, werpt rond haar wormen en sletken, met bladen en planten. 's Anderendags zult gij de planten onaangeroerd zien en integendeel de wormen verdwenen. Wat bewijst zulks anders, dan dat wij in den pad, hoe afschuwelijk ook, eene kostbare bondgenoot bezitten?

Landbouwers, zoo gaat het dikwijls; zij beschouwen als vijanden deze, die ons niets dan goed doen en willen, en wij achten als onze beste vrienden diegenen die ons schoon praten, en dan plakken en sebeeren. Nu, wilt gij hi-ruit eene zielede trekken, ziehier om te weten wie uw vriend is; ziet u wat hij voor u doet, niet voor een' enkelen keer, maar wat hij voortdurend voor u doet, zelfs dan wanneer gij hem miskent. Dat zijn de goeden!

Door koninklijk besluit van den 2 september zijn benoemd in de volgende gemeenten :

Berlingen, burgemeester M. Pexsters.
Hera St Hubert, schepen M. Voncken.
Ryckel, schepen M. Vanboven.

Ontsnapping.

Het stalle Heemeu (provincie Ovan) is in opschudding gebracht, door de ontsnapping van vier tot den dood veroordeelde arabische baanstroopers, welke er in den nacht van den 24 tot den 25 augustus in g'lukt zijn uit hunne gevangenis te breken.

De gevangenis, welke men voorloopig heeft, is omringd van oude arabische hutten, welke bijna in puin liggen en onbewoonbaar zijn.

De vier Arabiers sliepen in eene kerker; zij waren aan de beide beenen gebond met eene ijzeren staaf, ter lengte van ongeveer 30 centimeters. Toen zij zich van dien hunderpaal ontdaan hadden en na de deur van den kerker, men weet niet hoe, geopend te hebben, wierpen zij zich omtrent 2 ure's nachts, op den opp'rwachter, welke op het punt was van zijne nachtronde te doen.

Op het oogenblik dat die laatste, met eene lantaern in de hand, de deur de boomkerker opende, waarop al de cellen uitkomen, werd hij door die vier bandelien aangevallen; zijne lantaer werd verhoorjeld en onder de voeten getrap. Hij bekwam terzelfder tijd een ersten slag met een ijzeren staaf op het voorhoofd, en door een tweeden slag in de lenden werd hij op den grond mitgestrekt.

De schildwacht, op zijne beurt aangevallen,

hebben zijne kwaal niet verstaan, en dezen morgen is hij overleden.

— Men roept ons altijd te laat, grommelde de Kraai; reeds zal zijn lichaam stijf geworden zijn!

En het drietal ging voort. De twee oulen sloten Gabrielle op in de voorste kamer, waar zich niemand bevond, en begaven zich in de plaats. Het meisje was door eene ijselijken schrik overmeesterd en luisterde sidderend naar het heen en weder gaan van de beide Kraaien.

Na verloop van eene uur opende Veronica de deur en zegde tot Gabrielle :

— 't Is gedaan, wij hebben hem opgeschikt, mijn kind; kom nu mede om de gebeden der dooden te lezen.

Maar Gabrielle's handen beelden zoo sterk, dat zij de bladzijden niet kon keeren.

Veronica stootte haar zachties voorwaarts. Voorerst zag Gabrielle niets; het was alsof haar een sluier over de oogen hing, en zij was op het punt van kwalijk te worden.

— Wel, gij moet niet bang zijn, sprak Suzanna; kijk, het is toch geen lelijken doode!

Gabrielle keek rondom zich, en wat zij zag was eerder treurig dan schrikwekkend. Vier waskeers brandden aan de hoeken van het bed, en nevens hetzelfde stond een wijwatervat, waarin een palmtak lag. Te midden van dien doodschen toestel rustte een lijk, zoo blank als de marmere beelden die de praalgraven versieren. De handen waren kruislings over de borst gelegd, en eene kroon van bloemen was er op het voorhoofd gesteld.

Langzamerhand maakte de schrik plaats voor een gevoel van diepe treurigheid, en het meisje knield neder om de geboden der stervenden uit te storlen.

Suzanna zette zich nevens haar, zeggende :

— Gij ziet wel dat het niet schrikwekkend

DE KRAAIEN.

(VERVOLG.)

Het was de eerste maal dat Gabrielle de rampen harer familie hoorde verhalen; tot dus verre had zij gedacht de dochter te zijn van eenen welgestelden koopman; zij had nog geen ander verdriet gehad dan dat van haren vader niet te zien, en met ongeduld wachtte zij op den tijd dat zij eindelijk bij hem zou mogen gaan. Toen zij vernam dat hij verre van haar gestorven was, na een armoedig leven, toen zij zich gansch alleen zag en zonder anderen bijstand dan die twee vrouwen, wier ouderdom en gedoen haar afkeer inboezenden, verviel zij tot eene sprakeloze smart, die voor onderwerping kon worden genomen.

— Zoo, komt bij mij, sprak Suzanna, wij zullen u rouwkleederen bezorgen. Mijne zuster heeft reeds het beste dat wij bezitten bijeen verzameld.

Eu Veronica legde een pak op tafel, dat samengesteld was uit kleeders voortkomstig van dooden en welke, volgens het gebruik, aan de twee Kraaien overgelaten waren. Na een tamelijk lang overzicht van al dat oudkleerkoopersgoed, legde zij de hand op een kleed van groeten rouw, met wijde mouwen en sleep.

— Wij zullen dat opschikken, kleine, zegde Veronica; er zal niet veel aan te verrichten zijn. De arme markiezin van Flassans was ten naaste bij van nwe grootte.

— Zij was juist als gij, zegde Suzanna, en tevens wierp zij het kleed op de schouders van het meisje.

Gabrielle sidderde; het was haar alsof men haar met een doodslaken bekleedde.